

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาที่สำคัญที่สุดของประเทศไทยทั้งในอดีตและปัจจุบันที่รัฐบาลพยายามหาทางแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้วก็คือ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ อันเป็นอุปสรรคต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศไทย ในการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น เทียน อึ้งกุล (2520 : 68) ได้กล่าวว่า "คนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ประเทศจะพัฒนาไม่ได้ถ้าคนไม่ได้รับการพัฒนาเสียก่อน การพัฒนาคนก็คือการให้การศึกษาที่นั่นเอง" นอกจากนั้นแล้วเนื่องจากความเจริญและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีตลอดจนอัตราการเพิ่มอย่างรวดเร็วของประชากร มีผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของประเทศที่กำลังพัฒนา เช่นประเทศไทยเป็นอย่างมาก รัฐบาลจึงพยายามหาทางที่จะปรับปรุงและแก้ไขโดยตระหนักถึงคุณภาพของคนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด

เมื่อพิจารณาลักษณะโดยทั่วไปจะเห็นว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือที่จะทำให้คนรู้จักคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ทำให้คนมีโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ให้มีความรู้ คิดเป็น ปฏิบัติเป็น และมีงานทำอันจะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาที่จะต้องเผชิญในชีวิตประจำวันและสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุขในสังคม ซึ่งโมห์หมัด อับดุลกาเดร์ (2520 : 1) กล่าวว่า "การขาดแคลนหรือความไม่เพียงพอของการศึกษานั้นเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติซึ่งอาจจะถึงขั้นวิกฤติต่อเสรีภาพของประเทศไทย และการให้การศึกษาแต่เพียงเด็กเท่านั้นยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะส่งเสริมให้ประเทศก้าวหน้าไปเท่าที่ควร จำเป็นต้องให้การศึกษาแก่ผู้ใหญ่และบุคคลที่อยู่นอกระบบโรงเรียน" ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า 80 % ของประชากรไทยทั้งหมดอยู่นอกโรงเรียนจึงไม่มีโอกาสได้เรียน (สมาคมสตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย 2525 : 12) และเป็นบุคคลที่อยู่ในวัยอันเป็นกำลังผลิตของประเทศควบคู่ไปกับการศึกษาของขั้วกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่ด้อยพัฒนาเพียงใด การให้การศึกษาแก่ผู้ใหญ่ยิ่งมีความจำเป็นมากขึ้นเพียงนั้น (เกรียง เอี่ยมสกุล 2514 : 6)

ด้วยเหตุนี้งานการศึกษาออกโรงเรียนจึงมีความสำคัญมากขึ้นในการจัดการศึกษาในประเทศเพื่อให้ประชากรที่หันวัยเรียน และประชากรที่ขาดโอกาสทางการศึกษาได้มีโอกาสในการศึกษามากขึ้น (บุหงา วัณณะ 2521 : 1) และงานการศึกษาออกระบบโรงเรียนที่สำคัญประเภทหนึ่งของประเทศไทย คือ การจัดการศึกษาผู้ใหญ่ ซึ่งได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่พุทธศักราช 2483 เป็นต้นมา (ศุภร ศรีแสน 2521 : 12) และได้เพิ่มความสำคัญมากขึ้นตามลำดับจนถึงปัจจุบันซึ่ง สุนทร สุนันท์ชัย (2519 : 26) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาผู้ใหญ่ว่า "การศึกษาผู้ใหญ่มีบทบาทต่อบุคคลและต่อสังคมในการสอนให้อ่านออกเขียนได้ ช่วยให้ประชาชนได้มีความรู้ มีโอกาสเลื่อนฐานะทางสังคม ช่วยให้รู้และเข้าใจเจตคติทางการเมือง และที่สำคัญคือช่วยให้บุคคลได้รู้และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ ฉะนั้นเมื่อพิจารณาลักษณะโดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่าการศึกษาเป็นเครื่องมือที่จะทำให้อ่านคิดเป็น เกิดความรู้ความเข้าใจและสามารถในการแก้ปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้ รวมทั้งปลูกฝังวัฒนธรรมที่ดีหรือพฤติกรรมอื่น ๆ ที่จะทำให้อ่านเหล่านั้นมีวิถีชีวิตอยู่ได้อย่างดีในสังคม"

การจัดการศึกษาผู้ใหญ่ในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสายสามัญระดับที่ 5 (เทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย) ซึ่งเป็นการศึกษาชั้นสืบเนื่องชั้นสูงสุดเพื่อให้ผู้ที่รู้หนังสืออยู่แล้วได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2518: 44) และได้มีโอกาสเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับอุดมศึกษาต่อไป แต่ในปีพุทธศักราช 2530 นี้ กรมการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญขึ้น โดยปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรสายสามัญให้ใช้ได้ในปีการศึกษา 2530 นี้ 2 หลักสูตร ได้แก่ (กระทรวงศึกษาธิการ 2530: 2) หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ มัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนอื่น ๆ ยังคงใช้เหมือนเดิม

โดยมีข้อดีของการปรับปรุงหลักสูตรคือเป็นการสนับสนุนแผน ฯ 6 ที่จะประสานการศึกษาในระบบและนอกระบบ รวมทั้งถ่ายโอนได้ในระหว่างการจัดการศึกษานอกโรงเรียนกับการศึกษาในระบบ ทั้งสามารถถ่ายโอนกันได้ระหว่างการจัดการศึกษานอกโรงเรียนทั้ง 3 วิธีการเรียน คือ ทางไกล ตนเอง และชั้นเรียน (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2530: 5) ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าการศึกษานอกระบบโรงเรียนจะเข้าไปใกล้การศึกษาใน

ระบบมากขึ้น และทำให้ผู้เรียนสะดวกสามารถเลือกวิธีการเรียนให้เหมาะสมกับอัฒภาพ
 ของคนได้อีกด้วย

แต่อย่างไรก็ตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรยังคงเดิม ดังเช่นหลักสูตร
 การศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือการศึกษาผู้ใหญ่ระดับที่ 5
 ซึ่งในกรุงเทพมหานครจะใช้วิธีเรียนประเภทชั้นเรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่มากกว่าในจังหวัดอื่น

อนึ่งในบรรดาวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่
 5 นั้น วิชาภาษาไทย เป็นวิชาที่มีความสำคัญและมีประโยชน์เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษา
 ประจำชาติของคนไทย เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้ช่วยสืบทอดติดต่อกันมายุคแล้ว
 ยุคเล่า จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของเอกลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นชาติไทยในปัจจุบัน การศึกษา
 เล่าเรียนวิชาภาษาไทย จึงมีความสำคัญต่อความมั่นคงของชาติเพราะบุคคลที่หาคำอ่านและเรียน
 ภาษาเดียวกัน ย่อมสำนึกถึงความเป็นชนชาติเดียวกันดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2513:
 1) กล่าวว่า "ภาษาไทยเป็นเครื่องหมายที่แสดงความเป็นชาติ เป็นเครื่องหมายที่เหนี่ยวนำใจ
 คนทั้งชาติ" และนอกจากนี้ภาษาไทยไม่ได้มีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติและ
 มาดกทางวัฒนธรรมเท่านั้น หากแต่ยังเป็นเครื่องมือสื่อสารของประชาชาติ (ฐะปะนีย์
 นาครทรรพ 2525: 350) ซึ่งการสื่อสารมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ทางภาษา ถ้าผู้เรียน
 มีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะช่วยให้ผู้เรียน
 สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ดังนั้นภาษาไทยเป็นปัจจัยที่สำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ในการศึกษาเล่าเรียน
 ในการสื่อสาร ในการประกอบอาชีพ ในการปกครองและอื่น ๆ ส่วนแต่ต้องให้ภาษาไทยเป็น
 เครื่องมือทั้งสิ้น จะเห็นได้จากภาษาไทยจะเป็นวิชาบังคับของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับหรือ
 แม้แต่การสอบเพื่อที่จะเข้าทำงานในหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานอื่น ๆ

ความสำคัญและประโยชน์ของวิชาภาษาไทยอีกประการหนึ่งก็คือ ภาษาไทยเป็น
 เครื่องมือ (means) ในการศึกษาวิชาการทุกแขนง ทุกสิ่งทุกอย่างในการดำรงชีวิต
 (บุญถิ่น อัครดากร 2512: 47) คือระบบการศึกษาตลอดชีวิต (Life-Long Education)
 ทุกระบบจะต้องให้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือทั้งสิ้น นอกจากนั้น สุจริต เทียบชอบ และ

สายใจ อินทร์ทรัพย์ (2523: 3) ได้กล่าวว่า "ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษา และแสวงหาความรู้ ในธรรมวิทยาการสาขาต่าง ๆ" คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าการศึกษาค้นหาความรู้ นั้น จำเป็นต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ การที่ผู้เรียนจะสามารถค้นคว้าได้ด้วยดี ต้องมีทักษะทางภาษาดี จึงจะสามารถรับความรู้ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

รวมทั้งในหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ยังได้กำหนดจุดประสงค์ในเรื่องการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองไว้เด่นชัด ในข้อ 8 "เพื่อให้มีความรู้ ใฝ่เรียน สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ในโรงเรียน และต่อ ๆ ไป ทั้งในด้านอาชีพและเพื่อประโยชน์สุขในด้านอื่น ๆ" (กระทรวงศึกษาธิการ 2530: 9) และในเนื้อหาวิชาเลือกในหมวดวิชาภาษาไทย 2 คือรายวิชา ท 081 วิชาการศึกษาค้นคว้าเบื้องต้น "เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนรู้ มีนิสัยใฝ่หาความรู้" (เรื่องเดียวกัน : 16)

เนื่องจากภาษาไทยมีความสำคัญดังกล่าว โดยเฉพาะความสำคัญในแง่ที่ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า ทั้งในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ ดังที่ เทือก กุสุมา ณ ออยุธยา และ รอรักณ์ อิศรภักดี (2505: 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยในแง่ที่ว่า "วิชาภาษาไทยมีส่วนสำคัญในการเรียนวิชาอื่นอีก ไม่ว่าจะเป็นวิชาสังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือวิชาอื่นใดจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยทั้งสิ้น และวิชาภาษาไทยยังเป็นวิชาที่จะช่วยพัฒนาบุคคลทั้งในส่วนตัวและด้านสังคม" นอกจากนั้นแล้วเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาไปแล้ว อาจจะต้องนำความรู้ที่ได้ไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป หรือใช้ในการดำรงชีวิต การประกอบสัมมาอาชีพ จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อที่จะได้มาซึ่งข่าวสารข้อมูลที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และนำมาใช้ในการดำรงชีวิตและประกอบสัมมาอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการจัดคาบเวลาเรียนของการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ในสัปดาห์หนึ่ง ให้จัดคาบเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 6 วัน วันละ 5 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 30 คาบ ในคาบเวลาดังกล่าวจะเป็นเวลาให้เรียน 28 คาบ เวลาที่เหลือให้จัดกิจกรรมแนะแนว สอนซ่อมเสริม หรือให้นักศึกษาเรียนซ้ำวิชาที่ไม่ผ่านเมื่อ 2 คาบ รวมทั้งจัดให้มีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากห้องสมุดจากแหล่งวิชาในสังคม

จะเห็นได้ว่าความคิดที่จะใช้เวลาและโอกาสแก่ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าอย่างอิสระ เป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่าเป็นอย่างมาก แต่การที่จะให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายดังกล่าว ถือว่าครูมีบทบาทสำคัญมากในการเรียนการสอนทุกระดับ อาจจะได้ว่าคุณภาพของการศึกษาในทุกระดับจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของครู ครูที่ดีจะต้องค้นคว้าหาความรู้ทางวิชาการให้ทันสมัยอยู่เสมอ เนื่องจากเหตุการณ์และสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทำให้ครูมีบทบาทในการส่งเสริมให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าให้ทันตามการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน โดยเฉพาะครูภาษาไทยมีบทบาทที่ทำให้ผู้เรียนมีความตระหนักและส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย ว่าเป็นภาษาที่ต้องใช้ในการติดต่อสื่อสาร ใช้ในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับแขนง เป็นวิชาพื้นฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรม

แต่เนื่องจากงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้แหล่งวิทยากรเพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (กาญจนา สุรรัตนากร 2528: 28) จึงทำให้มีมูลเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของครูภาษาไทยในการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ตามการรับรู้ของครูภาษาไทย และนักศึกษาผู้ใหญ่ในกรุงเทพมหานคร" มูลเหตุจูงใจดังกล่าวได้แก่

1. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจำเป็นจะต้องใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งวิชาภาษาไทยจัดเป็นวิชาทักษะ เพราะมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนได้นำไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน ให้มีความสามารถในการใช้ภาษานั้นเป็นอย่างดี และใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และค้นคว้าแก่ผู้เรียน
2. ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาไทย จะให้นำผลของการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียน และการสอนวิชาภาษาไทยในสถานการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เนื่องจากการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ซึ่งเป็นการศึกษาอกระบบโรงเรียนสายสามัญชั้นสูงสุด เพื่อจะให้ผู้เรียนพัฒนาในด้านการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและ

นำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพหรือการศึกษาชั้นสูงต่อไปในอนาคต รวมทั้งการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ประเภทชั้นเรียนนี้เปิดทำการเรียนการสอนในกรุงเทพมหานครมากกว่าในจังหวัดอื่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาทของครูภาษาไทยในการส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ตามการรับรู้ของครูภาษาไทยและนักศึกษาผู้ใหญ่ในสถานต่าง ๆ ดังนี้
  - 1.1 การให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 1.2 การให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจวิธีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 1.3 การเสนอแหล่งวิทยากรในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 1.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 1.5 การร่วมมือกับวิทยากรในโรงเรียนและในชุมชนที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทย และนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับบทบาทของครูภาษาไทยในการส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ตามการรับรู้ของครูภาษาไทยและนักศึกษาผู้ใหญ่

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูที่สอนภาษาไทย ระดับที่ 5 และนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ที่เรียนวิชาภาษาไทยจากโรงเรียนผู้ใหญ่ในกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามตามความรู้สึกที่แท้จริงของคน ฉะนั้นความคิดเห็นที่ได้ถือว่าเป็นความคิดเห็นของครูสอนภาษาไทย และนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ

ระดับที่ 5 เกี่ยวกับบทบาทของครูภาษาไทยในการส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองของ นักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. โรงเรียนผู้ใหญ่ระดับที่ 5 หมายถึง โรงเรียนผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเทียบเท่ากับระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายภาคปกติของกรมสามัญศึกษา
2. ครู ครูภาษาไทย หมายถึง ผู้ที่กำลังสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนผู้ใหญ่ สายสามัญระดับที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ในกรุงเทพมหานคร
3. นักศึกษาผู้ใหญ่ ผู้เรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน ผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ในกรุงเทพมหานคร
4. บทบาท หมายถึง อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานโดยตรง และการงานพิเศษที่ควรจะต้องกระทำของครูภาษาไทย ในโรงเรียนผู้ใหญ่ระดับที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ในกรุงเทพมหานคร ในด้านต่าง ๆ ดังนี้
  - 4.1 การให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 4.2 การให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจวิธีการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 4.3 การเสนอแหล่งวิทยากรในการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 4.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง
  - 4.5 การร่วมมือกับวิทยากรในโรงเรียนและในชุมชนที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง
5. การส่งเสริม หมายถึง การกระตุ้น ชักจูง เปิดโอกาส สนับสนุน หรือ แนะนำแนวทางในด้านต่าง ๆ ดังนี้
  - 5.1 การให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง

- 5.2 การให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจวิธีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
- 5.3 การเสนอแหล่งวิทยากรในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
- 5.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
- 5.5 การร่วมมือกับวิทยากรในโรงเรียนและในชุมชนที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

6. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หมายถึง การสืบสาว หรือเสาะหาข้อมูล หรือความรู้ได้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสรรพสิ่งต่าง ๆ อันจะช่วยให้ผู้ศึกษาค้นคว้าเกิดความกระจ่าง เกิดความงอกงามทางสติปัญญา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้สอนปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลให้การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยน่าสนใจและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการปรับปรุงทักษะและวิธีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนให้มากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นประโยชน์โดยตรงต่อกรมการศึกษานอกโรงเรียน ในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ 5 ให้มีการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้มากยิ่งขึ้น
4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยต่อไป